

seret Folkekirkeadministration og deres Op-gaver og Virksomhed udelukkende af lokal, økonomisk og administrativ Art.

Menigheden er den frie Sammenslutning af bevidste Kristne; den skal have Plads og gode Vilkaar indenfor Folkekirken, men det er ikke den borgerlige Lovgivnings Sag at ordne dens Forhold.

Mindretallet ønsker ikke, at Præsterne skal have privilegeret Sæde i Menighedsraadene, men at de stilles lige med alle andre valgbare Medlemmer af Folkekirken.

Præstevalget bør efter vor Formening foretages direkte af Sognemenighedens Medlemmer.

Til de i Lovforslaget omhandlede Menighedsraad ønsker vi almindelig uhindret Valgret for alle Folkekirke Medlemmer, som ikke er straffet for en i den offentlige Mening vanærende Handling, de ikke har modtaget Æresoprejsning for. Vil man gaa den i Lovforslaget betraadte Vej, at kræve frivillig Tilmelding, bør kun de, der saaledes faar Valgret, have kirkelig Skattepligt.

Mindretallet anser den i Lovforslaget foreslaaede Bekendtgørelsesmaade for utilstrækkelig og foreslaar derfor, at Kundgørelse tillige finder Sted i de Dagblade, der fortrinsvis læses i den paagældende Menighedsraadskreds.

Vi er Modstandere af de foreslaaede Provstiudvalg, hvorved der let kan skabes en Spire til en Kirkeforfatning i de gamle Kirkekommissioners Opfattelse af Ordet: en af Statsstyrelsen og Lovgivningsmagten uafhængigt styret Statskirke, en Stat i Staten, hvilket ogsaa er i klar Modstrid med Venstres gamle Program. Saa længe Folkekirken opretholdes, maa den høre ind under Folkets Styrelse.

Principielt ønsker vi Kirken skilt fra Staten og mener, at Tiden er inde til en alvorlig Forberedelse heraf. Saa snart Adskillelsen har fundet Sted, bliver det Menighedernes egen Sag frit at styre deres Anliggender.

Angaaende Adgang til Præsteembeder i Folkekirken har Mindretallet den Opfattelse, at Tiden er inde til at give Kvinder

samme Adgang, som der i Lovforslaget er givet Mænd, i Særdeleshed da de paa mange Omraader indenfor Kirkelivet, og særlig paa Missionsmarken, har vist sig fuldt ud brugbare til Præstegerningen.

Idet Mindretallet henviser til vore Ændringsforslag, forbeholder vi os i øvrigt nærmere at begrunde disse under Lovforslagenes Behandling i Salen.

Et *Mindretal* (A. M. Hansen og Povlsen) vil gerne medvirke til at gennemføre en Lovgivning paa det kirkelige Omraade, hvorved Grænsen mellem Sønderjylland og det gamle Land i kirkelig Henseende slettes „lempeligt, men grundigt“, saaledes som det af den nordslesvigske Vælgerforening nedsatte kirkelige Udvalg har ønsket det, for saa vidt det overhovedet lader sig gøre paa det kirkelige Omraade paa een Gang lempeligt og grundigt at slette Grænsen. Dette vil dog vise sig yderst vanskeligt, paa flere Punkter endog umuligt, fordi Forskellen mellem den kirkelige Ordning i Sønderjylland og den kirkelige Ordning her i det gamle Land dertil er alt for stor. Allerede før 1864, ja, lige siden Reformationen, var den sønderjydske Kirke og den danske Kirke adskilte Landskirker, og efter 1864 er Udviklingen af den ydre Kirkeordning gaaet i helt forskellig Retning dernede og heroppe. En fuldstændig Sletten af Grænsen vilde derfor paa visse Punkter betyde saa dybe Indgreb i den bestaaende Ordning enten i Sønderjylland eller i det gamle Land, at det maatte anses for urigtigt at foretage dem, forinden Befolkningen har faaet Lejlighed til at gøre sig bekendt med og tage Stilling til, hvad der her er Tale om. Mindretallet maa derfor ønske den kirkelige Lovgivning i denne Forbindelse begrænset til at gælde de Forhold, der i særlig Grad maa ønskes ændret af Hensyn til Indlemmelsen af den sønderjydske Kirke i den danske Folkekirke, og maa navnlig afgjort modsætte sig, at man benytter den foreliggende Lejlighed til at gennemføre Nyordninger, der ikke har nogen som helst Tilknytning til Forholdene hverken